

Talepapir til åbent samråd om reglerne for betaling for ophold i anbringelsessteder for børn og unge under 18 år (SOU – samrådsspørgsmål H).

Det talte ord gælder

Tak for ordet.

Jeg har valgt at besvare spørgsmålene samlet. Men før jeg gør det, vil jeg gerne lige starte med at slå fast med syvtommerssøm, at jeg sådan set tror, at vi i store dele af udvalget er helt på linje her.

Ligesom jer bekymrer det mig, hvis der skelnes mellem børn, som kan udvikle sig, og børn, som ikke kan, i forhold til forældrenes betaling. Det har jeg svært ved at se rimeligheden i.

For uanset udviklingspotentiale har et barn med handicap jo behov for den rette omsorg og behandling. Og jeg mener sådan set, at alle mennesker har et potentiale.

Jeg har selvfølgelig også læst historierne i medierne de seneste måneder om, at nogle kommuner har sat forældrenes egenbetaling til anbringelsen af børn med handicap op. Og jeg forstår også godt de forældre, der har været bekymrede for, at kommunerne, med Ankestyrelsens principafgørelse fra 2012 i hånden, stempler nogle børn til ikke at have et udviklingspotentiale.

Derfor har jeg også fuld forståelse for den række af spørgsmål, jeg har modtaget fra udvalget om reglerne for egenbetaling. For det er de samme spørgsmål, jeg stillede i mit ministerium, da jeg hørte om de her sager inden nytår, hvor jeg besluttede, at få området kulegravet.

Jeg har bedt Ankestyrelsen om at undersøge, hvordan kommunerne administrerer reglerne.

Og så har jeg bedt mit ministerium om at se på, om der er grundlag for at lave noget om på reglerne, eller om det mere handler om, hvordan kommunerne administrerer dem.

For jeg vil til bunds i det her. Og jeg vil være sikker på, at vi tager beslutningen om evt. at ændre på noget på et ordentligt grundlag.

Når det er slået fast, vil jeg også gerne lige redegøre for de regler, som ligger til grund for den her debat. For der har desværre været en del misforståelser i medierne af, hvad de her regler siger.

Som forældre har vi ikke alene en omsorgspligt over for vores børn. Vi har også en økonomisk forpligtelse. Det gælder også, selvom ens barn er anbragt uden for hjemmet.

Derfor siger reglerne på området, at hvis forældrene har en indkomst over et vist beløb, så har de som udgangspunkt pligt til

at bidrage til deres børns forsørgelse.

Og så er der regler om, hvor høj den maksimale egenbetaling må være.

Der er en række undtagelsesmuligheder, hvor kommunerne kan vælge helt eller delvist at fritage for egenbetalingen. Det gælder for eksempel, hvis opholdet har et "*udpræget behandlingssigte*", eller hvis en fritagelse i særlig grad har en betydning for forældrenes medvirken til at gennemføre støtte til barnet.

Det er dog vigtigt for mig at understrege, at kommunerne altid kan vælge at fritage forældrene for egenbetaling eller at nedsætte beløbet – også af andre grunde. Og jeg synes sådan set, at det er ganske fornuftigt, at den mulighed er der.

Det er rigtigt, at forældrene mister de ydelser, som er knyttet til barnet, fx børne- og ungeydelsen (børnepengene), når barnet bliver anbragt uden for hjemmet. Men det har heller aldrig været meningen med børnepengene, at de skulle dække de fulde udgifter til barnet. Og forældrene har heller ikke de samme udgifter, når barnet ikke bor i hjemmet.

Derfor synes jeg faktisk, at det er et ganske rimeligt princip, at forældrene stadig skal bidrage økonomisk til barnets opvækst, selvom barnet er anbragt uden for hjemmet. De er stadig barnets forældre og opretholder forældremyndigheden. Og de har både

et omsorgsmæssigt og økonomisk ansvar, selvom barnet i en kortere eller længere periode ikke kan bo hjemme.

Men det skal ske på en ordentlig og rimelig måde. Og jeg synes faktisk, at nogle af de sager, der har været i medierne, har virket urimelige på mig.

Jeg ved, at der er flere af jer, som ønsker, at jeg kan skride ind i de her sager. Men det kan jeg ikke. Jeg kan hverken blande mig i de konkrete sager eller give afgørelserne opsættende virkning, ligesom jeg heller ikke kan det på andre områder.

Jeg tror, at de personer i udvalget, som har fulgt denne her sag tæt, er klar over, at Ankestyrelsen den 26. marts har truffet en ny principafgørelse på området. Den slår fast, at når der ses på udvikling, så skal der tages udgangspunkt i det enkelte barns muligheder for udvikling.

Og det er jeg fuldstændig enig i. For nogle børn kan udvikling handle om at lære at spise selv og for andre om at være sammen med andre mennesker uden at blive utrygge eller kede af det.

Men det kan også handle om at fastholde færdigheder og fysisk eller psykisk kapacitet. For hos nogle børn er handicappet så svært, at målet for plejen, omsorgen og behandlingen handler om, at barnet oplever at få en så god dag som muligt, med positive indtryk og glæde her og nu.

Ankestyrelsens afgørelse betyder altså, at det er sådan nogle ting, man også skal se på, når det skal fastslås, om et barn har et udviklingspotentiale.

Ankestyrelsens afgørelse vil få betydning for en række sager, hvor der er opkrævet egenbetaling fra forældre til anbragte børn med handicap. Jeg forventer således, at der er en stor del af de verserende sager, som vil blive genoptaget.

Vi har et system, hvor borgerne kan klage over kommunens afgørelser til Ankestyrelsen. Og det jo netop det, der er sket her. Og det er det, der har ført til, at Ankestyrelsen har truffet en ny principafgørelse. Så jeg vil gerne opfordre til tilbageholdenhed med at ønske, at en minister kan blande sig i konkrete sager. Det kommer der ikke noget godt ud af.

Det, som er vores arbejde her i Folketinget, er, at se på området og udviklingen generelt. Går det i den retning, som vi ønsker? Og det er jeg sådan set i tvivl om her. Derfor mener jeg også, at der er grund til, at vi får undersøgt det til bunds.

Jeg synes ikke, at den situation, som nogle familier er blevet stillet i, er rimelig. Jeg synes, at vi skylder de familier, som i forvejen har svært ved at få det til at hænge sammen derhjemme, at vi giver dem nogle ordentlige vilkår.

Udfordringen med at lave hurtige ændringer er blandt andet, at vi i dag ikke har et billede af, hvor meget kommunerne opkræver

i egenbetaling i de enkelte sager. Derfor kan jeg heller ikke redegøre for, om flere kommuner er begyndt at opkræve egenbetaling, som er ét af de spørgsmål, jeg har fået stillet i dag. Jeg har kun de samme historier fra medierne, som I har.

Jeg er ligeså utålmodig som udvalget, men vi snakker om at undersøge praksis i 98 forskellige kommuner. Her vil jeg blandt andet have belyst, hvor meget de enkelte kommuner opkræver i egenbetaling, hvor mange forældre der fritages for betaling, og med hvilken begrundelse.

En anden udfordring – hvor kedelig den end lyder – er altså, at det her er kompliceret jura, og at det er regler med en lang historik. Mine embedsfolk har kunnet spore de grundlæggende principper tilbage til i hvert fald 1965. Hvis vi skal ændre noget, så bliver vi nødt til at have fuldstændig klarhed over konsekvenserne.

Det skal ikke være hovsaløsninger, men noget som bygger på viden om fakta, og som er gennemtænkt og langtidsholdbart. Jeg forventer, at undersøgelsen kan være færdiggjort inden årets udgang.

Vigtigst af alt, så er der altså også tale om nogle familier rundt om i landet, som vil blive berørt af det her, og hvor det har en kæmpe betydning. Og de vil altså også blive berørt af, hvis vi laver forhastede løsninger.

Så derfor: Vi er helt enige om behovet for at se på det her. Men vi skal altså gøre det på en ordentlig måde.

Tak for ordet.